Ontroerend beeld van LHBT's in One Love, One Kingdom

DEN HAAG/ORANJESTAD — Enthousiast dansende lesbiennes, homo's, biseksuelen en transgenders (LHBT's) tijdens de jaarlijkse Gay Pride in Amsterdam. Het is een bekend beeld, maar zelfs in het liberale Nederland klinkt zo nu en dan de vraag waar de behoefte vandaan komt om zo ontzettend uitbundig te feesten. De documentaire One Love, One Kingdom vertelt het verhaal achter die blije en trotse gezichten, zodat de kijker geneigd is om te zeggen: Doe er nog maar een schepje bovenop. Je hebt het verdiend.

door onze correspondent
Otti Thomas

AVP-parlementariër Desiree de Sousa-Croes tijdens de Canal Parade

One Love, One Kingdom, die deze week in Amsterdam, Den Haag en Rotterdam werd vertoond, gaat over de individuele en gezamenlijke strijd voor LHBT-emancipatie in het Caribisch Gebied. De documentaire vloeit voort uit de deelname van de gelijknamige Koninkrijksboot aan de Gay Pride Canal Parade in augustus 2015, een initiatief van de Curaçaose onderneemster Ramona Pikeur en de cultureel attaché van het Arubahuis Angelo Tromp.

Pikeur en Tromp benaderden het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, dat ook meteen enthousiast was over de deelname en de suggestie deed om een documentaire over de Koninkrijksboot te maken. "We vinden het belangrijk dat er discussie gevoerd wordt over dit delicate onderwerp, zodat er ook meer begrip ontstaat," zei Erwin Arkenbout van het ministerie bij de vertoning. Regisseur Sebastiaan Kes besloot uiteindelijk dat hij een breder verhaal wilde vertellen over LHBT's in het Caribisch gebied.

One Love, One Kingdom vertelt vooral het verhaal achter die deelname aan Canal Parade, waar de deelnemers uiteindelijk een prijs mee wonnen. Binnen kleine gemeenschappen die gekenmerkt worden door traditie, religie en een macho-cultuur, hebben lesbiennes, biseksuelen, homo's en transgenders het extra zwaar. Er is geen sprake van structurele homohaat, maar de LHBT-gemeenschap heeft nog lang niet dezelfde rechten als hetero's.

Verzet

Bovenal is homoseksualiteit iets waar niet over gepraat wordt, iets dat niet zichtbaar mag zijn. Buiten angst voor afwijzing door familie en vrienden, zijn mensen bang om hun baan of huis kwijt te raken, vertellen verschillende betrokkenen, onder wie Mario Kleinmoedig van Curaçao, Melissa Gumbs van Sint Maarten en Justin Simmons van Saba. "Er is zoveel verzet tegen het homohuwelijk, omdat relaties tussen homoseksuelen daarmee in de ogen van tegenstanders respectabel worden," aldus Kleinmoedig, die ook de Gay Pride op Curaçao organiseerde.

Persoonlijk

Kern van de documentaire zijn de persoonlijke verhalen van een drietal mensen, onder wie Desiree de Sousa-Croes, Statenlid voor de AVP. Uitgezonderd één vriendin, had niemand in haar directe omgeving moeite met het feit dat ze zich aangetrokken voelde tot vrouwen. Maar ze werd wel uitgescholden door mensen op de publieke tribune, op straat en in e-mails. Croes strijdt echter vooral voor jongeren die verstoten zijn door hun familie en zich niet meer welkom voelen op Aruba. Het tweede persoonlijke verhaal is van de Curaçaoënaar Qwensley Raphael. Toen hij zijn moeder vertelde dat hij homo was, sprak ze een maand lang geen woord meer met hem, al beschermde ze hem wel toen zijn vader hem dreigde te slaan. Raphael vond opmerkelijk genoeg juist steun bij zijn geloof. "God heeft als boodschap dat we zijn liefde moeten delen. Hij zegt niet met wie we dat moeten doen. Hoe kan het nu fout zijn om iemand anders lief te hebben?" Tot slot komt de transgender Daisna Baptista uit Sint Maarten aan het woord. Het kostte jaren van tranen en vernederingen, maar uiteindelijk accepteerde haar moeder dat Daisna zich geen jongen maar een meisje voelde. Gesprekken voor een vertoning op Aruba worden inmiddels al gevoerd, maar het is nog niet duidelijk wanneer de documentaire daar of in de andere Caribische landen vertoond zal worden. Omdat het onderwerp ongetwijfeld tot discussie leidt, geeft regisseur Kes de voorkeur aan een vertoning waarbij er ruimte is voor discussie. "Maar we doen ons best om de film ook op de eilanden te vertonen, want eigenlijk verdient hij een première op elk eiland."